Ч. 69. Львôвъ, Субота 6. (18.) Вересня 1880. Рочникъ I.

Выходитъ во Львовѣ що Середы и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 4-ôй годинѣ по полудни.

Редакція и администрація пôдъ Ч. 15 площъ Маріяцкій.

Експедиція для мѣстцевыхъ предплатниковъ уряджена въ друкарни Т. Шевченка (улиця Крива Ч. 2 на 1-ôмъ поверсѣ).

Всѣ листы, посылки и рекламаціи належитъ пересылати пôдъ адресою: редакція и администрація „Дѣла" Ч. 15 площъ Маріяцкій.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло" стоитъ:
на цѣлый рôкъ . . 8 зр.
на пôвъ року . . 4 зр.
на чверть року . . 2 зр.

Предплату належитъ пересылати франко (найлучше почтовымъ переказомъ) до: Администрація час. „Дѣло".

Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. а. в. ôтъ одной строчки печатной.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ ôтъ порта.

Рукописи не звертаются тôлько на попередне застереженье.

Поодиноке число стоитъ 10 кр. а. в.

ПРИВѢТЪ ЦѢСАРЯ

черезъ краєвого Маршалка.

Бесѣда, котрою краєвый Маршалокъ повитавъ Цѣсаря при въѣздѣ до Львова, приневолює насъ зробити кôлька увагъ. Не можемо зрозумѣти, для чого краєвый Маршалокъ промовляючи въ имени репрезентаціи краю, отже и рускихъ заступниковъ, узнавъ за отвѣтне, надати патріотизмови и приязности краєвои репрезентаціи до Австріи дату найновѣйшу, бо сягаючу лише кôлька лѣтъ назадъ. Кр. Маршалокъ згадавъ о словахъ высказаныхъ передъ кôлькома лѣтами въ адресѣ сойму до Цѣсаря: „при Тобѣ, Найвеличнѣйшій Пане, стоимо и стояти хочемо" и додавъ, що тіи „слова вызванѣ Твоимъ взглядомъ насъ великодушнымъ и мудрымъ поступованьемъ, сталися въ того часу (отже доперва ôтъ кôлькохъ лѣтъ) проводною мыслію репрезентаціи цѣлого краю". Надаючи тыми словами такъ дуже нову дату льояльности краєвои репрезентаціи, кр. Маршалокъ переступилъ зъ свого становища представителя цѣлои краєвои репрезентаціи и подався на становище партійне. Не думаємо, щобы на тіи слова могли бути вдячнѣ кр. Маршалкови всѣ Поляки, а тымъ менше Русины. Мы жь мусимо пригадати, що приязнôсть бодай руского народа до Цѣсаря и до австрійскои державы не датувся доперва ôтъ часу, коли теперѣшна бôльшôсть сойму въ початкахъ 70-тыхъ рокôвъ высказала въ своѣй адресѣ тіи слова: „при Тобѣ стоимо и стояти хочемо", а що противно тая приязнôсть руского народа а тымъ самымъ и его заступниковъ въ соймѣ, якъ бы они ни малочисленнѣ були теперь, сягае далеко давнѣйшихъ часôвъ. Еще давно передъ тою датою, яку назначилъ кр. Маршалокъ галицкôй льояльности, Русины завсѣгды годили „правдивѣ интереса свого народа и краю съ хосенною дбалостію о добро цѣлости" — якъ пôдчеркъ Цѣсарь въ своѣй ôтповѣди на промову кр. Маршалка — и они не мають нѣякои причины датувати своеи льояльности ôтъ часу, коли заведенье польского языка во всѣхъ урядахъ и школахъ цѣлои Галичины, утворенье кр. рады школьнои и именованье министра-Поляка для Галичины переломало наконець и середъ Поляковъ ряды тои опозиціи, котра не могла „погодити мудрого попираня правдивыхъ интересôвъ краю съ хосенною дбалостію о добро цѣлости". Мы признаємо, що тіи послѣдніѣ концесіи въ користь Поляковъ при рôвночаснôмъ неустаючôмъ гнетѣ польского елементу пôдъ россійскимъ и нѣмецкимъ панованьемъ привернули до Австріи тыхъ Поляковъ, котрѣ доси все еще выжидали ôтзыскания самостôйности польскои державы при помочи щасливои констеляціи межидержавныхъ спорôвъ и котрѣ доперва ôтъ часу сумного выходу французско-прускои вôйны побачили остаточно марнôсть своихъ надѣй. Однакожь думаємо, що велика часть Поляковъ, а именно самъ польскій людъ и польске маломѣщаньство захôдной Галичины вже давнѣйше не одушевлялись великодержавною идеею польскою, а числячися съ фактичными обстоятельствами помирилися съ своею приналежностію до Австріи. Тожь повысшѣ слова кр. Маршалка не совсѣмъ вѣрнѣ навѣть взглядомъ всѣхъ галицкихъ Поляковъ.

Кр. Маршалокъ выступаючи въ имени краєвои репрезентаціи повиненъ бувъ обчислитися съ фактичнымъ станомъ и не ветавляти до своеи промовы ничого такого, що моглобы ухибити хочьбы одной складовôй части краєвои репрезентаціи, а тымъ бôльше цѣлому народови. Єсли вже кр. Маршалокъ не зволивъ ни одного руского слова выголосити въ столицѣ Галицкои Руси на привѣтъ Цѣсаря, то повиненъ бувъ залишити бодай невѣрне представленье чувствъ льояльности руского народонаселеня краю и булобы далеко ôтповѣднѣйше, еслибы промова кр. Маршалка во Львовѣ була оберталась въ тôмъ самôмъ кругѣ идей, якѣ бувъ высказавъ витаючи Цѣсаря на границы нашого краю.

Е. В. Цѣсарь Францъ-Іосифъ I.

въ рускôй академичнôй гимназіи.

Безпосередно зъ салѣ „Народного Дому" удався Цѣсарь до рускои академичнои гимназіи умѣщенои на третôмъ поверсѣ. Цѣсаря ожидали на першôмъ поверсѣ у стôпъ еходôвъ директоръ рускои гимназіи сов. о. Ильницкій и гимн. инспекторъ Солтыкевичъ въ супроводѣ двохъ учителѣвъ. Якъ тôлько Цѣсарь опустивъ салю „Дому Народного" поспѣшивъ сов. о. Ильницкій на встрѣчу Найдостойнѣйшого Гостя и попросивъ его посѣтити руску гимназію, почѣмъ Є. В. Цѣсарь въ супроводѣ своеи свиты, Впр. Митрополита и Впр. еп-ôвъ Ступницкого и Сильвестра Сембратовича середъ одушевленыхъ окликôвъ ученикôвъ рускои гимназіи уставленыхъ двома рядами на сходахъ вступивъ на другій поверхъ. На другôмъ поверсѣ уставилося учительске тѣло рускои гимназіи въ пôвкружѣ и привитало разомъ съ зôбраными учениками Цѣсаря грôмкимъ „Слава". Коли Цѣсарь вступивъ до прекрасно устроенои салѣ повитальнои оказався на привѣтъ торжественный, милозвучный и одушевленный спѣвъ „имну народного", котрый ôтспѣвавъ добôрный хоръ ученикôвъ рускои гимназіи пôдъ проводомъ проф. Вахнянина. Потôмъ выступивъ ученикъ 8-ои клясы, Наумовичъ, а ôтдавши Цѣсареви потрôйный поклôнъ выголосивъ съ ясным выразомъ и глубокимъ чувствомъ слѣдуючу привѣтну бесѣду въ нѣмецкôмъ языцѣ:

„Именемъ зôбранои молодѣжи ц. к. академичнои гимназіи, глубоко урадованои невысказаным щастьемъ, оглядати Ваше Величество посередъ себе, осмѣлююся въ найглубшôй покорѣ вложити у стôпъ Вашои Освященнои Особы найсердечнѣйшій чувства вдячности нашои за всѣ добродѣтельства, якѣ на насъ въ тôмъ заведеню сплываютъ. А надъ усе зволитъ Ваше Величество прійняти ôтъ насъ щиросердечну подяку за тое, що благосклонною ласкою и ôтцѣвскою старанностію Вашого Величества можемо тутъ побирати науку въ нашôмъ матернôмъ языцѣ. Наша непоколебима преданнôсть, наша незломима вѣрнôсть для Найвеличнѣйшои особы Вашого Величества, для Пресловутного Цѣсарского Дому Габсбургôвъ незмѣнно буде тревати. Щастье, гараздъ и благодать Божа най сплыне въ пребогатôй щедрости на увѣнчану голову Нашого Найдорожшого Цѣсаря. Слава! Многая лѣта!"

Хоръ спѣвакôвъ мовбы продовжаючи тіи съ правдивымъ одушевленьемъ высказанѣ привѣтнѣ слова ôтспѣвавъ радôстне: „Многая лѣта". Цѣсарь бувъ глубоко троненый тымъ щиросердечнымъ привѣтомъ и съ великодушною благосклонностію зôближився до бесѣдника и сказавъ: „Sehr hübsch gesprochen. Ich bin wirklich verwundert und sehr erfreut, dass ich in Ihrer Person einen Schüler finde, der eine so treffliche deutsche Aussprache und eine ganz richtige Accentirung besitzt." Потôмъ розпытувався бесѣдника о родинне мѣстце и где ôнъ учащавъ доси до школы, на що тойже ôтповѣвъ, що першу клясу скôнчивъ въ Коломыѣ, а черезъ пѣсть дальшихъ клясъ учащавъ до рускои гимназіи.

Оттакъ спытавъ Цѣсарь проф. Вахнянина, управляючого хоромъ ученикôвъ, чи тіи спѣваки брали участь въ ôтспѣванню кантаты, и съ повнымъ узнаньемъ выразився о спѣвѣ ученикôвъ рускои гимназіи, а особенно похвалилъ прехорошій басъ ученика (8-ои кл.) Краевицкого. По представленю всѣхъ членôвъ учительского тѣла рускои гимназіи попросивъ дир. о. Ильницкій Цѣсаря до притыкаючои (меншои) салѣ, тожь само прекрасно устроенои, где Цѣсарь съ великою увагою переглядавъ богато нагромадженѣ и якусно уложенѣ працѣ ученикôвъ: вольноручнѣ рисунки, краевиды, рисунки геометричнѣ, ôбôтки зъ свѣта клясъ-

---

БЕЗТАЛАННЕ СВАТАНЬЕ.

Образокъ зъ галицкого житя.

II.

(Дальше.)

Панъ Семенъ не стямився, якъ его нашоло окружили и обложили пуделками та пакунками, якъ его хата наповнилась живымъ гаморомъ и якимись пахощами жѣночои туальеты. Ôнъ не зналъ, що съ собою зробити, що говорити и тôлько кланявся.

„Ахъ яка страшна дорога!" бѣдкалася перша дама.

„Тôлько Богъ хоронивъ наше житье", озвалась друга, „а то всѣ булибъ провалились въ воду."

„Ахъ якъ у васъ тутъ мило!"

„Quelle vue!" сказала друга дивлячись крôзь вікно. „Яка чудна околиця въ ôтеи, а якѣ погані дороги."

„Та ще въ таку пору, въ часѣ ôтпусту, коли всѣ ѣдутъ."

„Ахъ, така дорога стане сама за покуту."

„Вы, пане професоръ, не ѣздили на ôтпустъ?"

„Нѣ!" ледво що проговорилъ професоръ. Ôнъ все ще не мôгъ прійти до себе. Ôнъ не мôгъ надивитись на тіи чудні панѣ, говôркѣ, выстроенѣ, съ масками на лицяхъ, въ фантастичныхъ капелюхахъ, съ цѣлыми копицями чужого волося на головахъ. Ôнъ дивився, якъ они трѣпоталися моеъ сѣрѣ гуси на водѣ и разъ въ разъ мололи передъ нимъ, якъ бы въ своѣй хатѣ и передъ давнымъ знакомымъ. Они здалися ему якимись великими паними, мабуть чи не обывательками, тôлько троха чудными, бодай не такими, якъ панѣ Бжушковска. Середъ нихъ чувся бувъ якійсь не свôй, а постать пана Гуляйпольского, що мовчаливо хиталась на крѣслѣ, ще побôльшала его помѣшанье.

„Вамъ мабуть тутка дуже весело жівся. Ничого вамъ шукати забавы гдеинде. А шкода, що вы не були на ôтпустѣ. Було богато гдечого интересовного, Було богато шляхты, жѣноче товариство дуже добôрне. У кс. *пасора* була весела забава."

„Ôнъ намъ доводится близькимъ родичомъ", перервала друга панѣ, „и мы тôлько на его запросины поѣхали. Нашѣ стороны дуже нудні, монотонні, не ма съ кимъ жити — просто нудимось."

„У васъ мабуть инакше, въ васъ близше мѣста и все таки при гостинци, бôльше гостій навѣщуеся. У насъ степова глушь, и мы давно носимось съ гадкою промѣняти нашу маєтнôсть на другу, близше свѣта, близше цивилизаціи, а то прійдеся здичѣти." И засмѣялась давнимъ смѣхомъ, заркаючи крôзь маску миленько на професора своими блыскучими очима.

„Я не выдержу бôльше въ тыхъ Корытахъ, моя миленька," говорила друга, нѣбы звертаючись до сестры, але зъ коса поглядаючи на професора. „Я розхорувсь, якъ бы мала я довше тамъ оставатись. Се мôй грôбъ такѣ нуды, така одностайнôсть, така проза — суха проза, огидна!"

„Ахъ и и, мое серденько, рада вырватись кождои хвилинки зъ тои норы — зъ того Корыта. Колибъ се ще стародавна спадщина по нашôй родинѣ, не наше рôдне гнѣздо, я бы й ногою не ступила въ ту домовину. Мы, серденько, мусимо зôбунтуватись, зробити революцію противъ нашого Зигмундая, бо ôнъ непоправный консерватистъ держится тыхъ Корытъ, якъ ровлитъ своеи диэзетіи. Не правдажь, пане професоръ, що конче треба зробити революцію. Правда, яка то оригинальна жѣноча революція".

„О правда, правда", ôтповѣвъ наконець панъ Семенъ, бо й ему самому було вже сонѣтно довше мовчати. „Жѣноча революція се дуже страшна рѣчь. Я бачивъ вже въ моѣмъ житю жѣночу революцію. Страхъ! Не дай Боже повторитись."

„Чувешь, Зигмундаю, яка страшна жѣноча революція," засмѣялись обѣ панѣ. „Вы бачили революцію жѣнокъ?"

„Ой бачивъ — страшну, страшну."

„Зробѣть ласку, розкажѣть, пане професоръ, яка се була революція."

„То есть, страшна, ласкавѣ панѣ, съ цѣпами, косами, рѣзаками, коцюбами, мѣтлами, то есть рôжными знарядами господарскими, якъ такожь съ мѣтлами, помелами, кочергами и, простѣть за слово, лопатами и вилами."

„Ха, ха, ха," засмѣялись веселѣ панны. „Та се справдѣ щось нечуваного и страшного. Гдежь то найшлися такъ оригинальнѣ революціонистки?"

„На селѣ, ласкавѣ панѣ, не меншôмъ, якъ Голиаты."

„И побили певно своихъ чоловѣкôвъ."

„О нѣ, ласкавѣ панѣ, они билися за своихъ чоловѣкôвъ."

„За своихъ чоловѣкôвъ! Такъ певно самѣ межи собою?"

„Нѣ, не межи собою, то есть, не самѣ съ собою, а съ войскомъ!"

„Съ войскомъ!"

„Съ войскôмъ, ласкавѣ панѣ, съ войскомъ оружнымъ, то есть, съ шаблями, списами и гверами; то есть, съ кôнницею билися они, за пасовиско громадске, то есть таке пасовиско, котре хотѣла мати громада и процесувалася за него съ дворомъ покликуючися на нѣчôсть, то есть, що нѣбы то громада зъ дѣда-прадѣда, ôтъ

чного, въ орнаментики, фигуры стереометричній, взорцѣ каллиграфичній, мапы географичній и физикальній и т. п. Цѣсарь похвально выразився о тыхъ працяхъ ученикôвъ. Переглядаючи тіи працѣ спытавъ Цѣсарь директора, „чи всѣ ученики рускои гимназіи досягаютъ того степени знаня нѣмецкого языка якъ ученикъ Наумовичъ“, на що директоръ ôтповѣвъ, що „менше-бôльше всѣ ученики доходятъ до такого знаня, бо учителѣ стараются якъ найстараннѣйше плекати науку сего языка а то не тôлько въ школѣ, але и по за школою наклоняючи ученикôвъ до приватного читаня нѣмецкихъ книжокъ пôдъ своєю контролею.“ Дальше звернулъ дир. о. Ильницкій увагу Цѣсаря на рускій книжки школьній для гимназіи уложеній въ групу немалои вже библіотеки и представилъ тую десятьлѣтну працю рускихъ учителѣвъ яко видимый доказъ, що рускій языкъ вповнѣ надаеся до науки и совсѣмъ способный служити для самого высокого образованя наукового.

Цѣсарь вписавъ ôттакъ свое имя въ пропамятну книгу гимназіи, оглянувъ еще габинетъ натуральный и физикальный и кôлька класъ гимназіи и розпытувався о числѣ ученикôвъ, о вростѣ фреквенціи и т. д. На прощанье ôтспѣвавъ хоръ ученикôвъ пяту строфу „народного имна“ и „Многая лѣта“ а Цѣсарь опустивъ середъ радôстныхъ окликôвъ всея молодѣжи руску гимназію. При ôтходѣ еще разъ звернувся Цѣсарь до дир. о. Ильницкого и съ видимымъ задоволеньемъ сказавъ: „Ich bin erfreut, Ihr Gymnasium hat mich sehr befriedigt“.

Пріятне, сердечне, ласкаве лице Цѣсаря сіяло, мовъ сонце, озорило и огрѣло теплотою высокои чести и любови серця рускои молодѣжи и рускихъ учителѣвъ... Ученики рускои гимназіи захвалися взорцево, чувствовали и чувствуютъ себе щасливыми, що нашъ Покровитель и Благодѣтель, посѣтивъ нашу руску гимназію... Треба бути въ присутности нашого Найдостойнѣйшого Гости, щобы почувствовати ту невысловлену силу чарующои любости, его ласкавости, котра въ очій, лици, слôвъ, голосу и цѣлого пріятельского и сердечного обходженя сіяе, и душу и серце невымовно къ собѣ притягае! Вконець не можемо поминути, що головна заслуга такъ прекрасного веденя и представленя рускои гимназіи припадае дир. о. Ильницкому, котрый съ ôтцѣвскою дбалостію и щирымъ посвященьемъ пласкае ту одину руску гимназію нашу, якъ также годится згадати о добôрныхъ свѣтлыхъ учительскихъ силахъ, якій щиро трудятся надъ успѣшнымъ проводомъ повѣреной имъ молодѣжи — надъ будучностію Руси. Своими дѣлами, цвѣтучимъ станомъ гимназіи даютъ они найлучшу ôтповѣдь ворогамъ и клеветникамъ рускои гимназіи, котрыхъ, жаль сказати, можна въ части подыбати и середъ... Русинôвъ... Правдивій Русины могутъ бути думнѣ въ рускои гимназіи. Може хоть цѣсарске узнанье опамятае троха нашихъ заслѣпленыхъ противникôвъ.

ДОПИСЬ.

(*С*). **Зъ Коломыѣ**.*) (*Приготованя до пріѣзду Цѣсаря.*) Въ нашôмъ мѣстѣ ôтъ довшого часу великій рухъ. Властителѣ пристроюютъ всѣ домы: зъ верха бѣлятъ, чистятъ, украшаютъ ихъ хоругвами и фестонами, улици ведуча зъ дворця желѣзницѣ до мѣста и улиця Зелена вся украшена хоругвами на перемѣну чорножолтыми, синёжолтыми, бѣлочервоными и синё-червоными. Тыми тôлько улицями мавъ нашъ Найдостойнѣйшій Монархъ на польску такъ звану етнографичну выставу переѣзджати.

Найбôльше порушився нашъ городъ ôтъ недѣлѣ, коли наспѣла вѣсть зъ Намѣстництва, що Цѣсарь также и руску господарско-промыслову выставу навѣститъ. Противники Русинôвъ числили на тое, що руска выстава въ наслѣдство ихъ интригъ не удостоится цѣсарскои гостины, а коли наконець побачили, що марнѣ ихъ заходы, приклонили голову передъ несподѣваннымъ для нихъ фактомъ и взялися хоть въ послѣднôй хвилѣ украшати улицѣ ведучѣ до рускои выставы. Переломавши всѣ ставляні запоры ôткрываютъ Русины 15 с. м. въ хорошôмъ павильонѣ въ тôй цѣли устроенôмъ выставу плодôвъ земныхъ и промысловыхъ. При брамѣ повитае Найми́лостивѣйшого Монарху рускою промовою членъ комитету п. Агопсовичъ, властитель бôльшихъ посѣлостій. Сей честный мужъ понимаючи свое правдиве становище, що есть мешканцемъ рускои землѣ, що жіе помежи рускимъ народомъ, чувствуе себе бôльше спорôдненымъ съ кореннымъ рускимъ народомъ, нѣжь съ польскою шляхтою и положивъ для Руси не мало заслугъ при послѣднихъ выборахъ, допомагаючи до побѣды руского посла о. Озаркевича надъ польскимъ кандидатомъ гр. Миромъ. Коли повстала гадка устроеня господарско-промысловои выставы, сей мужъ яко сельскій господарь вступае до комитету, пильно приходитъ на всѣ засѣданя и такъ морально якъ и матеріяльно попирае ея и своимъ вплывомъ доводитъ до осущеня. Въ доказъ великого довѣрія поручили Русины нашій п. Агопсовичови привѣтъ Найяснѣйшого Пана при вступѣ на плацъ выставовый.

Загостивъ до насъ театръ п. Романовича. Дано два представленя на плацу выставôвôмъ 12 л. „Золотый мопсъ“, комичну оперетку оригинальну Д. Млаки, а 13-го комедію зъ нѣмецкого „Хитрощѣ перехитрені“ враз съ опереткою Гоголя „Простакъ“. Гра акторôвъ прехороша въ всѣхъ частяхъ. Но надъ всѣхъ ôтличився п. Гриневецкій. Публики дуже мало — въ понедѣлокъ майже дорожню. Сумъ дивитися, якъ тѣ люде жертвуютъ свои найлучшѣ силы для рускои справы а интелигенція руска такъ байдужа. — Въ ночи зъ 13 на 14 с. м. прибувъ до Коломыѣ цѣлый ôтдѣлъ Гуцулôвъ въ святочныхъ прекрасныхъ строяхъ народныхъ на привѣтъ Цѣсаря.

*) Спôзнене.

Е. В. Цѣсарь во Львовѣ.

День другій. — Недѣля дня 31 серпня (12 вересня).

Выслухавши рано службы божои въ лат. катедрѣ удався Цѣсарь о $^1/_2$ до 10 до Дроговыжа, где посѣтивъ дроговыскій закладъ фундаціи бл. п. гр. Скарбка. О год. 2-ôй вернувъ Цѣсарь назадъ до Львова. Найсвѣтлѣйшою точкою сего дня бувъ баль такъ званый „мѣщаньскій“ устроеный въ ратуши коштомъ громады м. Львова. Не тôлько салю головну ратушеву съ прилежачими комнатами, але цѣлый першій поверхъ перестроено въ пышні апартамента балевѣ. На другôмъ поверсѣ устроено буфетъ для гостій пребогато заосмотреный въ добôрні вина и смачні стравы. Якъ тôлько смерклося, заяснѣвъ цѣлый рынокъ въ повнôмъ прехорошôмъ освѣтленю. Илюминація ратушевои вежи и сего вечера не повелася задля сильного вѣтру. За тое самъ будынокъ ратушевый весь купався въ пребогатôмъ свѣтлѣ. Вже о 6-ôй годинѣ здвигъ народа на рынку бувъ превеликій и гонорова сторожа ледво що могла удержати ладъ. Передъ 7-ою годиною почали въѣздитися гостѣ улицею галицкою. Разъ врязъ туркотѣли повозы та искрились пôдковы огнистыхъ коній уносячи гостій въ пышныхъ строяхъ. Вже о $^1/_2$ до 8 були всѣ салѣ балевѣ переповнені гостями. Зôбралось ихъ около 2000 — число, якъ кождый мусить признати, доси на ніякôмъ львôвскôмъ балю невидане. Фраки и духовні свиты мѣшалися съ блискучими мундурами и рôжноцвѣтными пребогатыми контушами. Перевага була однакожь по сторонѣ фракôвъ а по части и урядничихъ мундурôвъ. Дамскі тоальеты були справдѣ величавѣ и люксусові. Зъ Русинôвъ явились на бали межи ин. Впр. Митрополитъ, оба Епископы, проф. дръ Ом. Огоновскій, проф. дръ Шараневичъ, сов. Ковальскій съ женою, сов. Децыкевичъ, М. Дымитръ, дръ Сушкевичъ, сов. Лопушаньскій и м. др. О год. 8-ôй живѣ оклики людности передъ ратушемъ звѣстили пріѣздъ Цѣсаря. Господинѣ балю посѣтили на привѣтъ Цѣсаря и утворили шпальеръ противъ головныхъ сходôвъ. Цѣсарь склонившися витаючимъ господинямъ подавъ руку намѣстниковôй гр. Потоцкôй и войшовъ до салѣ балевои, за нимъ поступавъ Намѣстникъ съ маршалковою гр. Водзицкою, дальше Маршалокъ съ гр. Артурою Потоцкою, дръ Зыблкевичъ, цѣсарска свита, достойники и т. д. Тронова саля прекрасно убрана, вся обита понсовымъ аксамитомъ, навколо великі зеркала, котрыми заслонено всѣ ôкна. По серединѣ пôдъ лѣною стѣною уставлено золотый тронъ цѣсарскій, а по бокахъ двѣ фигуры альегоричні тожъ само золочені. Освѣтленье салѣ було справдѣ мистатичне. По представленю розпочався польонезъ, котрому проводилъ президентъ мѣста дръ Гноиньскій. Потôмъ розпочався мазуръ въ 32 пары переважно зъ самои аристократіи въ пышныхъ контушахъ. По скôнченю танцю розмовляв Цѣсарь съ гр. Русоцкимъ, гр. Баворовскимъ, съ п. Семильскою и др. а ôттакъ подавши рамя Намѣстниковôй перейшовъ до другои жонтои салѣ, где розмовлявъ съ кôлькома послами, потѣмъ знову вернувъ до балевои салѣ, где на желанье Цѣсаря заграли вальця. Цѣсарь мавъ по однôй сторонѣ Намѣстникову а по другôй Маршалкову приглядався танцеви. О годинѣ $^1/_2$ до 10 опустивъ Цѣсарь середъ грôмкихъ окликôвъ салю и ôтъѣхавъ въ супроводѣ Намѣстника и своеи свиты до резиденціи. Незадовго опустила и аристократія баль, а забава пріймала видъ справдѣ мѣщаньскій. Особливо охочо йшли не такъ танцѣ якъ веселі бесѣды на другôмъ поверсѣ, где пукло тысячь шампанôвъ. Можна догадатись, що забава була дуже весела и не скоро закôнчилась, такъ що много навѣть не запамятало ея кôнця.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Отношеня Австріи до заграницы*). Гостину австрійского цѣсаревича архик. Рудольфа на берлиньскôмъ дворѣ вважаютъ всѣ дневники заграничні яко фактъ политичный доказуючій скрѣпленье австрійско-нѣмецкого союза и приводятъ его въ тѣсну связь съ гостиною австр. министра заграничныхъ справъ бар. Гаймерле въ Фридрихсруге у кн. Бисмарка. Фактъ се, очевидно, много-

---

непамятныхъ часôвъ посѣдала ее пасовиско.“

„То ее бувъ бунтъ!“ якъ зъ просоня бормонувъ панъ Гуляйпольскій. „Бунтъ хлопства противъ пана, гультайства, свавольнои голоты.“

„То есть, бувъ бунтъ кровавый.“

„Кровавый? Охъ Боже! Кровь текла за таку марницю, за ниеесь пасовиско.“

„О, такъ есть, ласкава панѣ, кровь текла и смертію вплыгло кôлькоро жѣнокъ и мужикôвъ,“ говоривъ панъ професоръ вже якось смѣлѣйше, радъ, що може своимъ гостямъ розказати щось для нихъ видимо нечуваного.

„Мати Божа! Жѣнки и чоловѣки вплыгли, въ крови скупалися! Може и дѣти погинули?“

„Нѣ, ласкава панѣ, дѣтій не стрѣляли, але дѣ дуже молодѣ и, якъ кажутъ, гарні молодицѣ лягли трупомъ на пасовиску.“

„Трупомъ — на пасовиску!“

„То есть, ихъ вдучила куля смертоносно и они упали, а потôмъ умерли.“

„Добре имъ такъ, лайдакамъ!“ крикнувъ Гуляйпольскій стукнувши палицею до землѣ. „Мосване, то злодѣѣ, драбы, бунтôвники! Бабы най не пхаютъ носа въ правні споры. Баба, мосваненьку, знай свôй горнець и варешку! Але те хлопство вже такъ розухвалилось. Мости Добродѣю, що навѣть жѣнки бунтуются и то, мосваненьку, противъ войска! Выстрѣлявъ бы я ихъ всѣхъ до ноги! Я знаю, що то те хлопство. Го, го, я знаю! Спытайте мене, мосване професоръ, я вамъ скажу, бо я черезъ нихъ стративъ мôй маетокъ. Они вкрали въ мене сто мортôвъ лѣса и сѣножати, пане добродѣю, криву присягу зложили и обôкрали мене. Найкрасшій лѣсъ выдерли въ мене, столѣтный лѣсъ самои дубины! А въ лѣсѣ цѣла вартôсть Корытъ! Що Корыта безъ лѣса, що дворъ безъ лѣса! Нуля, мосване, нуля, а тѣ драбы вкрали перлу Корытъ. И не досыть, ще й збунтовалися, не хотѣли робити на моѣмъ полю, я мусѣвъ спроваджувати чужихъ робôтникôвъ, переплачувати. Все попрестигало, позамакало, погнило — чиста руина и баста! О злодѣѣ, злодѣѣ тѣ мудѣскі хамы.“ Панъ Гуляйпольскій розгукався що не мѣра. Видко професоръ зачепивъ за саму болючу сторону панка доси такъ мовчаливого и, здавалось, совсѣмъ безучастного въ розмовѣ. Его лице ажь посинѣло, брови насупилися густымъ лѣсомъ надъ грôзными очима, а товста, тверда рука крѣпко стиснула палицю.

„Алежь, Зигмундзю, не уносися,“ озвалася старша панна Гуляйпольска. „Великій гнѣвъ тобѣ такъ шкодитъ. Тутъ же нема ніякихъ хлопôвъ-бунтôвникôвъ. Мы вже переболѣли ту невдяку. Теперь говоримо о нашôй революціи, яку мы тобѣ готові выправити за нашѣ нуды въ тыхъ Корытахъ.“

Гуляйпольскій тôлько махнувъ рукою и зъ коса глянувъ на професора, якбы давъ розумѣти, що не хоче передъ чужимъ чоловѣкомъ ôтповѣсти на послѣдні слова своеи сестры.

„Вы щасливі, пане професоръ,“ звернулась панна Гуляйпольска до професора, „вы не потребуете клопотатись господарствомъ, можете жити супокôйно и посвящуватись духовôй працѣ. Тутъ недалеко мѣсто, можна й що дня навѣдатись и розôгнати нуды. Въ васъ може збиратись хороше товариство околичне, вы можете веселитись и мило проводити часъ.“

„У мене мало знакомыхъ“, жалосливо ôтповѣвъ професоръ. „Я доперва пôврочу остаю тутка, то есть, дôставъ именованье на актуального професора въ Голопитахъ. Нема съ кимъ завести знакомства, нудно жити самому.“

„О, самотне житье дуже важке. Але якъ бы у васъ була люба жѣночка, якъ бы то тогды вамъ мило и весело проходивъ часъ. Она бы вашъ дôмъ звеселила, ваше житье украсила.“

„Все лихо на свѣтѣ йде ôтъ того, що мужчины теперь що разъ менше женятся,“ озвалась друга сестра. „Мужчины квасятся, женщины нудятся, товарискі звязи рвутся и мы вертаемо до варварства, до здичѣлости.“

„Я жію справдѣ якъ въ пустыни,“ озвався професоръ. „Нема кому и стравы зварити.“

„Та на тое можете собѣ держати прислугу,“ гордо ôтказала молодша сестра и ôтелопила свое лице зъ подорожною маски мовôы на показъ, що ея нѣжне лице, ея червоні уста, ея бѣлі, дрôбні руки не перенесли бы кухнного жару и важкои роботы. „За мужемъ повинна жѣнка роскошувати, а не побиватись за щоденьщиною, не забиватись въ господарскихъ клопотахъ. Тôлько й тогды може она розвести въ дома рай домашного щастя и остатися для мужа правдивымъ идеаломъ, що разъ въ разъ розвивается и николи не вяне. Женщина потребуе свободы, выгоды, житя.“

Ветала зъ крѣсла, выпростувалась якъ гнучка струнка хвоинка и ôткинувши мантилю зъ одного рамени пышно перейшлася по кôмнатѣ. Ея шовкова сукня зашелестѣла якъ осѣнне посохле листя ôтъ вѣтру, духи парфумерія розлялися по кôмнатѣ, она приеѣлась близше пана Семена и знову дзвôнкимъ, пещеным голосомъ заговорила:

„Правда, пане професоръ, вы не по-

важний особливо въ пору, коли европейскій кругозидъ все затягаєся хмарами, зъ котрыхъ чи скорше чи пôзнѣйше могутъ посыпатися громы. Еще существуе въ Европѣ кадто богато спорныхъ питань неполагодженыхъ, щобы дипльомація могла бути безчинною. Мимо потайности дипльоматичныхъ акцій продираются до дневникôвъ голосы о замѣреныхъ и заключеныхъ союзахъ. Такъ послѣдними часами заговорили дневники о союзѣ межи Англією и Францією. Цѣль посередна сего союза мае починати въ тôмъ, щобы попирати Румунію въ опорѣ противъ Австріи що до дунайскои справы. Австрія вважае Дунай головною артеріею своеи торговлѣ и мусить дбати о тое, щобы запевнити своѣй торговли якъ найбôльшій користи на Дунаю. Межи примежными до Дунаю державами ведеся справа о утворенье комісіи надзорчои надъ Дунаемъ, а Австрія старалася запевнити собѣ перевагу въ тôй комісіи застерѣгаючи свому рѣшеню всѣ справы, при котрыхбы рôвноважилися голосы. Англія, сей всюда вдалый всесвѣтный торговельникъ, пôддражнюе малій придунайскій державы противъ Австріи, щобы за ихъ вплывомъ знищити панованье Австріи на Дунаю. Зъ тои самои причины пôдговорювала она Сербію до опору противъ Австріи въ справѣ будовы желѣзницѣ сполучаючои Австрію съ Сербією. Що за интересъ мае однакожъ Франція въ тôй торговельнôй политицѣ Англіи? Нѣякого, але если мимо того Франція иде тутъ пôдъ ладъ Англіи, то зъ иншои причины, а тою причиною мае бути союзництво Англіи съ Францією противъ Нѣмеччины.

(*Побôльшенье войски.*) Въ австрійскôй армій мае бути утворено десять новыхъ батальіонôвъ стрѣльцѣвъ зъ дотеперѣшныхъ 40 резервовыхъ компаній стрѣльцѣвъ. Побôльшенье войска, якъ запѣряютъ, не потягне новыхъ выдаткôвъ для того, що рôвночасно мае наступити змѣна числа стану презентаційного и такожъ заводятся еще иншій ощадности въ войсковôмъ буджетѣ. Побôльшенье стрѣльцѣвъ мае для того наступити, понеже при послѣднихъ маневрахъ въ Галичинѣ стрѣльцѣ оказалися дуже пригожими до успѣшного дѣланя въ скорôмъ маневрованю.

(*Побôръ рекрутôвъ въ Босніи и Герцоговинѣ.*) Вѣденьскій дневники звѣщаютъ, що въ Сераевѣ носятся съ гадкою завести побôръ войска въ окупованыхъ краяхъ. Босняцко-герцоговиньскій контингентъ мавбы бути прилученымъ до новыхъ баталіонôвъ стрѣльцѣвъ, котрѣ теперь маютъ бути утворенѣ. Wiener Allg. Zeitung выводитъ, що побôръ рекрутôвъ въ окупованыхъ краяхъ не стоитъ въ суперечности съ характеромъ окупаціи и тымчасовои администраціи сихъ краѣвъ.

(*Нѣмецкій языкъ яко державный въ Австріи.*) Ческѣ дневники а именно Pokrok, дуже горячо выступаютъ противъ того, щобы нѣмецкій языкъ узнати въ Австріи яко державный, и пôдносятъ, що зъ давныхъ часôвъ языкъ ческій бувъ державнымъ языкомъ въ ческôмъ королевствѣ, языкомъ двору, а навѣть языкомъ дипльоматичнымъ.

(*Нѣмецкій Parteitage.*) Коли упала гадка загального зъѣзду всѣхъ вѣрноконституційныхъ, починаютъ теперь збиратися поодинокѣ зъѣзды. Такъ мае въ Берлѣ ôтбутися дня 7 (19) с. м. моравскій зъѣздъ вѣрноконституційныхъ, а дня 3 жовтня нѣмецко-ческій „Parteitag" въ Карльсбадѣ. На тыхъ зъѣздахъ маютъ вѣрноконституційнѣ приготовитися до парляментарнои кампаніи.

(*Приходитъ черга на Русинôвъ*). О Русинахъ, доси майже совсѣмъ забутыхъ, починаютъ теперь на ново пôдноситися голосы въ нѣмецкихъ и ческихъ дневникахъ. Вже сама Цѣсарска подорожь выдвигнула Русинôвъ зъ забутя и нѣмецкій та ческій дневники пригадали собѣ, що есть еще въ Галичинѣ рускій народъ, котрого не можна зъигнорувати, котрый жіе, хочь его не фаворизуе правительство. Що бôльше, сей народъ и теперь витае одушевленно Цѣсаря, яко народъ свѣдомый свого житя и безъ всякихъ демонстрацій высказавъ свое бажанье рôвноправного житя. До того всего подали недавно Narodni Listy вѣдомôсть, що три рускѣ послы намѣряютъ вступити до Гогенвартского клюбу. Вѣрноконституційнѣ дневники пôдняли зъ тои причины великій галасъ, що Русинамъ не ма чого шукати добра въ автономистôвъ, котрѣ доси ничого не зробили для Русинôвъ, забуваютъ однакожъ додати, що еще менше зробили вѣрноконституційнѣ для тыжъ Русинôвъ, хочь були такъ довго верховодячою партіею. Застерѣгаючи собѣ въ тôй справѣ сказати наше слово пôзнѣйше, записуемо сей фактъ, въ кождôмъ случаю не маловажный.

ЗАГРАНИЦЯ.

Россія. Коли царь Александеръ покликавъ Лорисъ Меликова на диктатора Россіи, почали голосити газеты россійскѣ и заграничнѣ, що Меликовъ своими реформами выгубитъ нигилистôвъ. По якôмось часѣ, коли дѣйстно не чути було про ніякѣ атентаты, залякували вже направду тіи газеты, що нигилизму въ Россіи вже й слѣду не ма, що Лорисъ-Меликовъ своими реформами ôтсѣкъ гидрѣ голову. Сегодня мы бачимо, що газеты ошибнулися; въ такъ короткôмъ часѣ и такими реформами, якѣ Меликовъ запровадивъ, годѣ ôтсѣчи голову такôй гидрѣ, якъ россійскій нигилизмъ. Народъ домагався конституціи, свободы вѣры, слова, печати, товариствъ, правого суда и т. д., а Лорисъ Меликовъ того всего и не торкнувъ а тôлько ôтъ часу до часу пускавъ тумана Европѣ, будьтобы въ Россіи реформы якѣ впроваджувалися, коли на дѣлѣ реформъ ніякихъ не було, бо годѣ и назвати реформою и. пр. само тôлько змѣненье назвы тайного полицийного ôтдѣленя. Кôлько то разôвъ писали газеты о сподѣванôй хоть якôй-такôй конституціи, кôлько разôвъ писали о знесеню надзвычайного военного суда и генералъ-губернаторôвъ, кôлько разôвъ писали о полегшеню печати — а чи на дѣлѣ хоть частину тыхъ надѣй и бажань всеи Россіи сповнивъ Лорисъ-Меликовъ? Нѣ, доси не сповнивъ и для того не диво, що гидрѣ нигилизму знову ôтростае голова, що нигилисты готовили новый атентатъ, котрый, якбы не случайна перешкода, бувбы цѣлый свѣтъ впровадивъ въ остовпѣнье. Въ „Новôмъ Времени" читаемо: Ôтъ кôльканацять днѣвъ кружитъ въ Москвѣ вѣдомôсть о новôмъ пôдкопѣ для пôдминовання курско-московскои желѣзницѣ близько того самого мѣстця, где мина выбухла минуншого року. Урядовои о тôмъ вѣдомости, якъ у насъ звычайно буває, нигде не подыбуемъ, але то рѣчь певна, що пôдминовань желѣзницѣ готовилося. Фактъ бувъ такій. Одинъ полицийный урядникъ вôйшовъ до одного дому при улици Рогожскôй, близько московско-курскои желѣзнои дороги и побачивъ въ однôй партеровôй комнатѣ, где знаходилися три мущины, вырвану пôдлогу и выкопану вузку и глубоку яму съ понакидованою по краяхъ ямы свѣжою глиною. Полицийный урядникъ запытавъ у тыхъ трехъ мущинъ, на що они копаютъ яму, а они ôтповѣли, що они копаютъ пивницю для домашного ужитку. Урядникъ не то що не заарештовавъ ихъ но навѣть не пытавъ ихъ ничого бôльше ни о имени, ни о занятье, але заразъ пôшовъ донести о тôмъ, що бачивъ, свому начальникови, такожъ урядникови полицийному. Той выслухавши оповѣданье наочного свѣдка, догадався чогось пôдозрѣного и выславъ заразъ тôгожъ самого урядника арештовати всѣхъ трохъ мущинъ. Урядникъ удався сповнити розказъ свого начальника, але въ пôдозрѣнôмъ домѣ вже не заставъ никого, — всѣ три мущины щезли безъ слѣду и всѣ глядання за ними були надаремнѣ. Полиція оглянула яму и пересвѣдчилася, що яма була входомъ до пôдземного коритаря, котрый кôльканацять сажнѣвъ въ довжину провадивъ пôдъ желѣзну дорогу. Тое сталося передъ подорожію царя до Ливадіи. Нигилисты, очевидно, хотѣли направити тое, що имъ минуншого року не удалося.

Яко дальшій доказъ, що Лорисъ Меликовъ не выгубивъ нигилистôвъ послужатъ знову два новѣ факта. Одинъ фактъ, що въ Петербурзѣ вышло нове число революційного письма „Народная Вола" съ датою 20. серпня (1. вересня) о 8 сторонахъ печати, другій фактъ, що директоръ арсеналôвъ одержавъ ôтъ „робôтничого союзу" въ Кіевѣ письмо въ формѣ наказу, щобы облегчивъ долю робôтникôвъ и запобѣгъ рôжнымъ надужитямъ кривдячимъ робôтникôвъ, бо коли того въ вызначенôмъ речинци не учинитъ, робôтники самѣ розправлятся съ урядниками арсеналôвъ. До письма була приложена печать съ зъображенями: молота, револьвера и сокиры и буквы З. И. В. (Земля и Воля).

Гр. Лорисъ Меликовъ одержавъ ôтъ царя ордеръ св. Андрея, найвысшу въ Россіи декорацію. Меликовъ прибуде сими днями зъ Ливадіи до Петербурга а на его мѣстце поѣде до Ливадіи генералъ-губернаторъ Варшавы Альбединьскій. Ѣзду ген. Альбединьского до Ливадіи кладутъ въ звязь съ подорожію царя до Варшавы, котра мае наступити еще сеи осени.

Туреччина. Дня 13 л. вересня прибувъ французскій корабель авизовый до Гравозы а заразъ другого дня прибули тамже двѣ французскѣ фрегаты. Дня 14 вересня була отже вже вся демонстраційна фльота въ повнôмъ комплетѣ. Дня 15 вересня мавъ посолъ нѣмецкій гр. Гатцфельдъ въ Константинополи доручити Портѣ ultimatissimum державъ. Державы згодилися, якъ звѣстно, на полишенье при Туреччинѣ мѣстцевостій Диноша и Груды а князь чорногорскій такожъ приставъ на незначну ампутацію признанои ему територіи. Але Порта еще кромѣ Диноша и Груды зажадала змѣны граничнои линіи, такъ що на дѣлѣ еще и иншихъ мѣстцевостій не одержалабы Чорногора. Ultimatissimum отже, послѣдна колективна нота, кромѣ Диноша и Груды не допускае ніякои другои змѣны въ вызначенôй граничнôй линіи. До ноты прилученый такожъ протоколъ безинтересовности, о котрôмъ мы свого часу згадували, а котрый всѣ державы заразъ по розпочатю укладôвъ о морскôй демонстраціи пôдписали.

До Times-а телеграфуютъ пôдъ днемъ 13 вересня, що Риза баша одержавъ ôтъ Порты рѣшучій наказъ Чорногорцямъ при занятю Дульциня не ставити опору. Телеграмъ же зъ 16 вересня зъ Рагузы доноситъ, що адмиралъ демонстраційнои фльоты Сеймуръ тогожъ або слѣдуючого дня завôзве Ризу башу, щобы въ протягу трехъ днѣвъ выдавъ Чорногорцямъ мѣсто и окрестность Дульциня. Коли Риза того наказу не послухае, Сеймуръ завôзве князя чорногорского, щобы переступивъ границю и занявъ признану ему територію. Фльота же демонструюча стане рôвночасно пôдъ Дульциньо.

Князь чорногорскій мае на готовѣ 6000 войска и 8 гарматъ. Пôсля телеграфичныхъ вѣдомостій часть войска машерує до Дульциня.

Що же дотычитъ Альбанцѣвъ, то тіи не думаютъ добровôльно и безъ проливу крови ôтступити Чорногорцямъ Дульциньо. Зъ Скодару телеграфуютъ, що 1000 охотникôвъ альбаньскои лиги ôтойшло до Добручи и Кривари, щобы опоромъ стрѣтити Чорногорцѣвъ.

Нѣмеччина. Князь Бисмаркъ зôставъ именованый министромъ торговлѣ и промыслу. До своихъ дотеперѣшныхъ достоиньствъ: канцлера державы, управителя дѣлъ внѣшныхъ и президента пруского кабинету принявъ ин. Бисмаркъ еще одно достоиньство, котре его не мало стояти буде труду и клопоту. Тое именованье канцлера министромъ торговлѣ есть предметомъ дуже оживленыхъ оговорôвъ въ нѣмецкôй печати. Говорятъ, що Бисмаркъ задумує скликати сенатъ економичный зъ найзнатнѣйшихъ представителѣвъ торговлѣ, промыслу и ремѣсель, котрыйбы дававъ опинію о справахъ политично-торговельныхъ и промысловыхъ.

Франція. Въ республицѣ французскôй справа монастырôвъ сталася сегодня причиною внутрѣшного заколоту а кто знае, чи и не близькои змѣны въ кабинетѣ. На пôдставѣ декретôвъ мартовыхъ Єзуиты вынесолися зъ Франціи. Коли орлеанисты побачили, що французскій народъ рôвнодушно приглядався выганяню Єзуитôвъ, рѣшили ужити всѣхъ усилій, щобы прочій неавторизованій законы уратовати. Яко средство до тои цѣли выбрали они президента министрôвъ Фрейсинета. Дифоръ взявся пропагувати уставу о стоваришеняхъ, въ котру такожъ и духовній конгреганіи бувбы внятѣ; тымъ проектомъ загадано добратися до Фрейсинета и самого президента республики Грезіого. И дѣйстно Фрейсинетови дуже прийшла до вподобы думка заключенья мира межи республикою и Ватиканомъ; онъ забажавъ за однымъ разомъ зыскати двѣ рѣчи: довершити великого дѣла помиреня и высмацнюватися зъ пôдъ вплыву Гамбеты. Фрейсинетъ приступивъ отже до дѣла, вôйшовъ въ переговоры съ Чацкимъ, ôттакъ пôславъ депешу до французского посла при Ватиканѣ, Деспре, котрый бувъ звѣстный яко хитрый другъ Єзуитôвъ и у Фрейсинета мавъ особенне довѣрѣ. Деспре мавъ съ Ватиканомъ уложити помиренье, на основѣ котрого мали недозволенѣ законы пôдписати т. зв. „заявленье," що они пôддаютъ ся улягаютъ републиканьскому правительству. Ватиканъ згодився на таке предложенье и Деспре завѣдомивъ о тôмъ Фрейсинета. Президентъ министрôвъ такъ тымъ зрадувався, що вже въ своѣй промовѣ въ Монтобанъ натякавъ на помиренье републики съ Ватиканомъ. Пôдчасъ монтобаньскои промовы не знавъ онъ еще вправдѣ содержаня „заявленя," але бувъ пересвѣдченый, що оно выпаде по его думцѣ, именно, що заявленье буде мѣстити въ собѣ загальне пôддаьеся правительству всѣхъ конгреганій, такъ що и публичне мнѣніе тожъ похвалитъ и згодится на политику мира. Але бесѣду Фрейсинета въ Монтобанъ печать републиканьска приняла неприхильно а знову гдеякѣ епископы, котрѣ косымъ окомъ глядѣли на тое, що Ватиканъ входитъ въ переговоры съ републикою, еще передъ часомъ опублиновали содержанье заявленя. Содержанье показалося млавымъ, навѣть смѣшнымъ. Републиканѣ лѣвицѣ, органъ Гамбеты „Republique Française" и другѣ выступили остро противъ Фрейсинета и заявленя. Дня 16 вересня ôтбулася рада министрôвъ, котра мала тую справу рѣшити. На радѣ министрôвъ мавъ бути и Гамбета присутный. Якъ рѣшила рада министрôвъ въ тôй хвили не знаемъ, однакожъ дневники завѣряютъ, що бôльшôсть кабинету була за выполненьемъ декретôвъ мартовыхъ, значитъ противъ пôдписованю монастирями „заявленя." Тымчасомъ всѣ законы (кромѣ одного закона Картузôвъ) мужескѣ и женьскѣ пôдписали вже заявленье, а теперь оно може статися мертвою буквою. Не диво, що при такôмъ станѣ справы газеты голосно заговорили о кризѣ министеріяльнôй а дневники радикальнѣ стали конечно домагатися скликаня парляменту. Однакожъ голошенье кризы министеріяльнои поки що есть безпôдставне, понеже якъ запевнае France Фрейсинетъ уступитъ тôлько тогды, коли одержитъ ôтъ палаты вотумъ недовѣрія.

Испанія. Новонародженa инфантка испаньска сталася причиною близькои димисіи президента испаньского кабинету, Кановаса дель Кастильо. Король выдавъ декретъ признаючій дочку свою княгинею Астурія. Министеръ Кановаса дель Кастильо не схотѣвъ контрасигновати того декрету. Титулъ княгинѣ Астурія носитъ теперь старша сестра короля, но ся не признаютъ права до трону але новонародженôй дочцѣ короля Альфонса. Король буде мусѣвъ димисіонувати президента Кановаса дель Кастильо а выглядѣти на его мѣстце такого, котрыйбы повысшій его декретъ контрасигновавъ.

НОВИНКИ.

— **Подорожь цѣсарска** подае такъ богатый матеріялъ, що не можемо ніякъ посвѣти съ новыми справозданями. Тожъ поки будемо могли подати подрôбнѣйші описы записуемо хоть короткѣ замѣтки о тôй подорожи. Выѣхавши дня 3 (15) с. м. зо Львова задержався Цѣсарь въ Бôбрцѣ 15 минутъ на дворци, где его одушевленно повитали численій депутаціи повѣтовѣ, духовеньство и множество мѣщанъ и селянъ. Замѣтити належитъ, що цѣла дорога желѣзницѣ по обохъ сторонахъ ôтъ Львова ажъ до Черновець майже всюда була наповнена народомъ въ святочныхъ одежахъ съ церковными хоругвами и духовеньствомъ на чолѣ и що одушевленнѣ привѣтнѣ оклики майже по цѣлôй дорозѣ не устували. Въ Бôбрцѣ повитавъ Цѣсаря презесъ повѣтовои рады Чайковскій. Въ Галичи задержався Цѣсарь около 10 годины, где бурмистръ Пшесмыцкій повитавъ Цѣсаря промовою. О год. 10 мин. 29 задержався Цѣсарскій поѣздъ въ Станиславовѣ. Маршалокъ повѣтовый Брикчиньскій повитавъ Цѣсаря промовою въ рускôмъ и польскôмъ языцѣ, на що Цѣсарь ôтповѣвъ по французски. Потôмъ повитавъ Цѣсаря именемъ мѣста бурмистръ Каминьскій, а Цѣсарь щиро подякувавъ выражаючи заразомъ жаль, що часъ не позваляе ему посѣтити самого мѣста. До Коломыѣ прибувъ Цѣсарь о год. 12. На дворци прикрашенôмъ повитавъ Цѣсаря повѣтовый маршалокъ Яцыньскій, а у тріюмфальнои брамы бурмистръ мѣста Трахтенбергъ польскою и рускою промовою. Оттакъ посѣтивъ Цѣсарь етнографичну выставу татраньского товариства, а потôмъ руску выставу господарску устроену захадомъ товариства им. Качковского, где его повитавъ рускою промовою п. Агенсовичъ. Цѣсарскій поѣздъ супроводила бандерія, триста Гуцулôвъ въ прехорошихъ народныхъ строяхъ. Два гуцульскѣ весѣля съ музикою и танцями (танцѣ выведено на жаданье Цѣсаря) представили Цѣсаревѣ цѣлу краю нашихъ народныхъ обычаѣвъ, звычаѣвъ и народныхъ строѣвъ. Цѣсарь бувъ дуже задоволеный и любовався прекраснымъ видомъ стройныхъ Гуцулôвъ. По снѣданю ôтъѣхавъ Цѣсарь въ дальшу дорогу. На цѣлôмъ просторѣ ôтъ Коломыѣ до Снятына витали Цѣсаря бандерія селяньскѣ въ живописныхъ

вволили бъ нашôй жѣнцѣ, щобы ви руки падались ôтъ працѣ, щобы ви лице запѣкалося ôтъ жару. Вы берегли бъ ви якъ дорогого цвѣту, щобы й вѣтеръ не дунувъ на ви, вы шукали бы для ви розкоши, забавы, неустаючои радости. Все веселитись, гратись, гулити, все новои розкоши шукати, гостити и въ гостину ѣздити, съ кождымъ днемъ витати нову радôсть, — правда, таке житье може бути справдѣ веселе и щасливе."

Панъ професоръ дивився, якъ на яке чудо, на тую панночку, що якъ ластôвочка щебетала о великôмъ щастю, о свѣтовыхъ розкошахъ, о безжурнôмъ житю, любо усмѣхалась до него, то жмурила то широко розкрывала блискучѣ очи, вывалась своимъ лицемъ, бѣлымъ якъ снѣгъ, своими устами калиновыми, рядомъ дрôбненькихъ а бѣлыхъ мовъ посрѣблиныхъ зубôвъ и, здавалось, ôтдыхала якимись чудно милыми, трохи чи не одурюючими пахощами. Онъ не смѣвъ теперь и словомъ озватись на те ви любе щебетанье, бувъ тôлько слухавъ и любувався ви словами, понявъ ви поглядомъ.

(Дальше буде.)

строяхъ. Въ Снятынѣ повитали его численно зобраний жителѣ руской навѣтъ зъ далекихъ сторонъ. На границѣ Буковиньской о 1 километръ отъ стаціи Неполоковецѣ въ шатрѣ на чистомъ поли ожидали прибутя Цѣсаря президентъ краю бар. Алезани, маршалокъ Кохановскій, власти военкові и цивильні, духовеньство и множество селянъ и бандерій. 200 селянъ стояло съ запалеными свѣчами. Тутъ повитали Цѣсаря маршалокъ и Архимандритъ а старець селянинъ подавъ Цѣсареви хлѣбъ-сіль. Намѣстникъ и маршалокъ Галичины опустили дворскій потягъ а всѣли къ него намѣстникъ и маршалокъ Буковины. Зъ отси до Черновецъ вводы витали Цѣсаря стройні селяньскій бандерія. Дня 16 вересня удався Цѣсарь о год. 7. рано до костела католицкого, потому до резиденціи архіепископа православного, где принимавъ его митрополитъ Андріевичъ, ген. викарій Чуперковичъ, духовеньство и шляхта. Цѣсарь звидѣвъ мешканье архіепископске, каплицю, семинарію и выдѣлъ теольогичный. Алюмны и студенты творяли шпальеръ. Цѣсареви дуже сподобалась знаменита будова резиденціи въ стилю византиньскомъ. Оттакъ удався Цѣсарь до университету, где его професоры и студенты съ ентузіязмомъ повитали, а зъ оттамъ до гр. вост. церкви, где его вже ожидавъ митрополитъ съ духовеньствомъ и где на тронѣ Цѣсарь выслухавъ богослуженя. По поворотѣ до резиденціи почалися авдіенціи; насамперед принявъ Цѣсарь румуньского министра войны Слянисеану. Того самого дня бувъ устроеный **бестинъ въ людовомъ огородѣ**, въ котромъ групами розложились селяне всякихъ народностій: Русины именно заимпонували своими строями. Уряджено при томъ два весѣля селяньскі: угорске и гуцульске. О год. 4. Цѣсарь посѣтивъ огородъ и съ найбольшею радостію оглядавъ живописность групъ и строѣвъ селяньскихъ. Вечеромъ бувъ театръ раге, по котромъ Цѣсарь отбувъ проѣздку по иллюминованыхъ улицяхъ мѣста. Дня 17 вересня переглядавъ Цѣсарь 77 баталіоновъ линдверы. О 10 рано выѣхавъ до Радовецъ въ сопроводѣ бандерія зъ 300 селянъ всякои народности.

— **Архикнязь Кароль Людвикъ** прибувъ вчера рано до Львова и замешкавъ въ Намѣстництвѣ въ апартаментахъ цѣсарскихъ. Зарахъ по прибутю до Намѣстництва принимавъ архикнязь віцепрезидента Залеского и гр. Романа Потоцкого а о 10. год. гр. Казим. Красицкого, президента бар. Шенка, гр. Вильг. Семеньского, еп. Сильвестра Сембратовича, кс. прал. Солецкого, гр. Адама Бонковского, бар. Анг. Ромашкана и презид. бар. Іоркаша. Съ всѣми згадаными особами конферовавъ архикнязь въ справахъ товариства Червоного Креста.

— **Архикнязь Рудольфъ** упавъ съ конемъ подчасъ маневровъ въ Берлинѣ и легко стовкъ собѣ ногу.

— **Загальный зборъ** товариства имени Михаила **Качковского**, отбувшійся дня 16. н. ст. вересня въ Коломыѣ выбравъ предсѣдателемъ тогожь товариства Впр. крыл. Теофиля Павликови.

— Одна львовска газета описуючи церемоніи при обѣдахъ цѣсарскихъ во Львовѣ подала невѣрно, що **menu до цѣсарского столу** було на цѣлый часъ побыту Цѣсаря принесене напечатане зъ Вѣдня, коли тымчасомъ menu печаталось на кождый день **въ друкарни им. Шевченка**, такъ якъ тая друкарня мала прехороший до згаданого menu спеціяльно уживаний черенки и отзначуеся чистымъ и густовнымъ выконаньемъ друковъ.

— До Цѣсаря, подчасъ его побыту во Львовѣ, удавалася **депутація зъ Бучача** съ буржистромъ Штерномъ, еврем въ польскомъ контуши, просити **о цѣлу гимназію** въ Бучачи.

— Въ четверъ, дня 16. л. вересня о год. $11^{1}/_{2}$ передъ полуднемъ отбувся въ Успеньскій церкви во Львовѣ слюбъ п. Емилія **Калужняцкого** професора университету черновецкого съ п. Ольгою **Солтыкевичѣвною**, дочкою совѣтника школьного и инспектора для школъ середныхъ въ Галичинѣ. Актови вѣнчаня присутствовала многочисленна львівска руска интелигенція.

— Громада **Борини**, пов. Турчаньского одержала въ дарѣ отъ Цѣсаря 100 зр. на внутрѣшне устроеные церкви.

— Проектъ будовы галицкои **трансверзальнои желѣзницѣ** предложилъ правительство радѣ державній. Посля того проекту будову мае провадити правительство и мае бути скінчена въ 5 рокахъ.

— **Труба воздушна** зъ дня 4. серпня о. р. починяла въ повѣтѣ Жовковскомъ дуже великі шкоды. Посуваючися отъ полудневого заходу до північного всходу ударяла на лѣсы въ Вазовѣ, Бляшиводахъ, Турищѣ, Деревнѣ и Бутынахъ съ такою силою, що на мѣсци она повалила съ корѣнями або поломала найгрубші сосны и дубы на 1500 моргахъ. Шкоду оцѣнено на 87.000 зр. Кромѣ того шкоды зъ поваленыхъ будынковъ обчислений въ тыхъ мѣстцевостяхъ на 8.000 зр. Вода знесла переставы и гати въ чотирохъ млынахъ и паперни въ Креховѣ.

— **Нотаремъ въ Бирчи** зобранъ концепіентъ нотаріяльный, Владиславъ Завадзкій.

— **Справозданье Дирекціи** ц. к. Львовскои **гимназіи Францъ-Іосифа** подае въ части урядовой цѣкаву для насъ дату, бо ото на стор. 45 того справозданя довѣдуемось, що на 626 учениковъ тои гимназіи було 80 гр. к. обряда а лишь 50 признавалося до рускои народности. Зъ того выходитъ, що вже 30 учениковъ выпародовилося а прочі 50 выпародовляются съ помочію катихита, котрый Русинамъ удѣляе религіи въ польскомъ языцѣ. Дальше цѣкава рѣчь, що руского языка учатъ тамъ лишь по одной годинѣ на тыждень въ 2 отдѣлахъ, яко предмета надобовязкового. Въ отдѣлѣ першомъ есть 41 учениковъ, въ отдѣлѣ другомъ 23. Переглядаючи уважно згадане справозданье не добачили мы, щобы ц. к. Дирекція закупила яку руску книжку до гимназіяльнои библіотеки, хотяй на приборы науковій вплынуло ажь 1662 зр. И въ сѣй польской гимназіи стрѣчаемо такій имена учениковъ якъ: Лепкій Ярославъ (сынъ священика зо Львова), Савчиньскій Романъ, Володимиръ и много-много сыновъ священиковъ, котрій зъ великого патріотизму сирѣчь „народолюбія“ (кто у насъ не „народолюбець“?!) даютъ свои дѣти до польскои гимназіи, хотяй во Львовѣ есть руска гимназія, обсаджена що найлучшими рускими силами учительскими... — Такожь въ новозаснованой **IV гимназіи** (польской) було на 546 учениковъ 24 гр. к. обряда а зъ тыхъ только 13 признавалося до рускои народности. Руского языка тамъ совсѣмъ не учатъ, маемо однакожь надѣю, що Вп. Директоръ IV гимназіи, звѣстный зъ своеи безсторонности, зволитъ постаратися, щобы въ закладѣ его опѣцѣ порученомъ учено и руского языка. — Дирекція ц. к. **гимназіи св. Анны** въ Краковѣ выказуе въ своемъ справозданю на 737 учениковъ 2 гр. к. обряда а польскои народности.

— **Въ Коломыѣ** открыли Поляки дня 16. вересня памятникъ свому поетови Францишкови Карпиньскому.

— **На памятникъ Деака** зложили Угры до 1. вересня с. р. 156.609 зр.

— **Зъ землѣ Войска Доньского** въ Россіи маются выберати всѣ жиды, такъ якъ они днями постановлено, що жидамъ не вольно въ той территоріи проживати.

Вѣсти епархіяльні.

Зъ Епархіи Львовскои.

Душпастырскій мѣстця одержали Всч. ОО. К. Гаморакъ зъ Стецевы завѣдательство въ Соколовцѣ, А. Даниловичь сотрудничество въ Роздолѣ и А. Качала сотрудничество въ Лубинкахъ. Всч. ОО. С. Литвиновичь зъ Ключева великого и Н. Дебельскій зъ Серафинець получили позволенье помѣнятися своими приходами, для того то о. С. Литвиновичь одержавъ отъ ординарія презенту на Серафинцѣ и здѣлано отвѣтній кроки, щобы о. Н. Дебельскій одержавъ презенту на Ключенъ.

Презенту получивъ о. Л. Лагодиньскій на Стѣнку деканата Золочевского.

Въ пропозицію принятй: а) на парохію Долга, деканата Журавеньского оо.: І. М. Колесса, П. Н. Рожаньскій, III. В. Дорожиньскій, 4) І. Ивановичь, 5) М. Струкиньскій, 6) Д. Микецей, 7) Д. Щуровскій и 8) Г. Алискевичь; б) на парохію Ковалѣвка, дек. Бучацкого оо.: І. Е. Грабовичь, II. І. Целевичь, III. І. Бурачиньскій, 4) І. Латоровскій, 5) С. Новосадъ, 6) А. Танчаковскій 7) І. Рогужиньскій, 8) Т. Бородайкевичь и 9) Н. Сѣчаньскій.

Плату изъ фонда религійного призначило ц. к. Намѣстництво для приватного сотрудника въ Звенигородѣ.

Всч. о. С. Наврецкому поручено заступати катихита гимн. о. Вас. Копытчака въ Тернополи на часъ его слабости.

Зъ Епархіи Перемыскои.

Всч. оо. Іоанъ Несторовичь, бувшій парохъ въ Кречовичахъ дек. Каньчуцкого получивъ завѣдательство въ пар. Сѣлець дек. Мокряньского. — Михаилъ Мудракъ, завѣдатель капеланіи въ Доброй дек. Берецкого, ставъ дѣйстнымъ капеляномъ тамже.

Георгій Гладыловичь, парохъ въ Хиренѣ декан. Старосольского получивъ личный додатокъ 100 зар. на дальший три лѣта зъ фонда религійного.

Въ пропозицію принятй: на пар. а) Курылѣвка дек. Каньчуцкого І. Емилій Кривицкій, II. Тома Шумило, III. Антоній Мисляникъ, 4) Несторъ Горошевичь; — б) на пар. Вороблевичѣ дек. Дрогобыцкого І. Михаилъ Ольшаньскій, II. Емилій Кривицкій, III. Емилій Баниньскій; по терне І. Іосифъ Козакевичь, 2. Николай Колядженъ.

ГОСПОДАРСТВО и ТОРГОВЛЯ.

— **Станъ жнивъ въ Галичинѣ всходной за часъ отъ 15—31. н. ст. серпня** (посля справозданя Галицкого товариства господарского). Зъ початку другои половины серпня перепадали часто дощѣ, однакъ коло 20-го серпня настала погода, пожадана до жнива выки, гороху, бобу, хмелю и гречки. Иншій роды збожа зобрано середъ не дуже користныхъ обставинъ, съ выимкою горскихъ сторонъ, где ще жнива задля неустанныхъ дощѣвъ неукончений. Незвычайнымъ случаемъ бувъ дня 27. и 28. серпня досыть сильный приморозокъ въ горскихъ сторонахъ Балигороду, Бирчи, Турки и Старого Мѣста и зморозивъ огирки, фасолѣ, дынѣ, гичку бараболяну а навѣть некористно отдѣлавъ на станъ конюшины насѣнной. Въ иншихъ сторонахъ въ згаданыхъ дняхъ воздухъ лишь значно озябнвся.

Сѣйба вже розпочалася и вже скончено засѣвъ зимового рѣпаку а станъ его, якъ зъ рожныхъ сторонъ звѣщаютъ, есть добрый, лишь въ Тернопольщинѣ жалуются, що хробаки наробили богато шкоды въ засѣвахъ рѣпаку, та що загально въ толокахъ гнойныхъ або пересораныхъ конюшинахъ въ томъ роцѣ есть дуже много хробаковъ.

Зъ сторонъ Балигородскихъ звѣщаютъ: Отъ 10. н. ст. серпня маемо погоду, понизше Балигороду елементарній пригоды наробили богато шкоды, сѣно погнило въ копицяхъ, збожа богато зросло и зопсувалося. Жнива понизше Балигороду вже на укончению, повысше къ угорской границѣ до половины переведений, але й тутъ въ сѣнѣ значній шкоды; жита озимій въ многихъ мѣстцяхъ зросли, гичка бараболяна сохне отъ двохъ недѣль а морозъ 28. и 28. серпня приморозивъ бараболѣ, именно же выставлений на продувъ пôвнôчно-ходного вѣтру. Мимо того бараболѣ дуже добре зародилися и мало доси псуются. Овесы дородній, однакъ солома зопсувалась, якъ и сѣно.

Зъ сторонъ Нижанковицкихъ. Жнива укончений, отъ половины серпня погода, майже всё зобрано съ выимкою конюшины, котра достигае, а хочь зборъ еи про липцеву посуху не буде великій, однакъ намолотъ буде добрый. Овесъ не конче добре зобрано, бо богато зросло, пшениця также мѣсцами и горохъ зросъ. Жита вже розпочали а пшеницю починаютъ сѣяти, бараболѣ по дощахъ значно почорнѣли и лучаются зопсований, бураки красній. Дня 28. серпня воздухъ значно озябъ, бувъ навѣть иней.

Зъ сторонъ Куликовскихъ. Неустанній дощѣ до 27. серпня черезъ цѣлый мѣсяць спиняли жниво пшеницѣ, гороху, гречки и овса, однакъ солома въ позныхъ збожахъ мало утерпѣла. Треба однакъ обавлятися недостачи паши для худобы, бо сѣна о $^{1}/_{4}$ менше якъ минувшого року, а солома, вынявши невеличку часть пшеницѣ, жита и ячменю щасливо зобраныхъ, совсѣмъ перегнила; одна надѣя лишь на бураки и отаву, котрй обѣцюютъ добре жниво, якъ лишь буде погода.

Зъ сторонъ Радеховскихъ. Жниво хмелю на укончению, а зборъ въ загалѣ середный. Жита сходятъ слабо задля посухи, зимній вѣтры сильній неустанно пануютъ.

О результатѣ жнива зъ одного морга выки, бобу, бобику, хмелю и гречки звѣщаютъ, що зобрано выки въ сторонахъ Бирчи 12 сотн. Нижанковичь 8 копъ, Каньчуги (подъ Ланьцутомъ) 8 копъ, Бобрки 6 копъ по 1 корци зъ коны, Бурштына 5 копъ, по $1^{1}/_{2}$ корця зъ коцы, Бродовъ 8 корцѣвъ, Каменки 4 фѣры, Олеська и Соколовки 5 корцѣвъ, Тернополя 8—10 копъ. Гороху зобрано въ сторонахъ Каменки 10 копъ, Тернополя 8—10 копъ, Бирчи, Хирова, Бурштына, Нижанковичь и Хоросницѣ по 8 копъ, въ сторонахъ Каньчуги и Куликова 7 копъ, Радехова 8 фѣръ, Бродовъ 7 корцѣвъ, Збаража 4-8 копъ, Соколѣвки 5-6 копъ. Бобу зобрано въ сторонахъ Бобрки и Хирова по 10 копъ. Гречку въ томъ роцѣ знищили дуже бурѣ и грады, рано зобрана зросла, позна знову дуже мѣрный дала выдатокъ, бо найбольше 8 корцѣвъ зъ морга. Жнива конюшины надѣются доброго въ сторонахъ Хирова, Нижанковичь, Куликова и Каменки, въ иншихъ сторонахъ лишь середного або и мѣрного. Хмѣль сего року въ загалѣ середный и дае $1^{1}/_{2}$—$2^{1}/_{2}$ сотн. зъ морга. Станъ кукурузы, где еи найбольше управляютъ, середный, о сколько не повалили еи грады и бурѣ.

Про засѣвы озимины доносятъ лишь зъ сторонъ Бурштына и Тернополя, що вже на укончению, въ многихъ сторонахъ сѣйбу банатки вже зачали. Въ Тернопольщинѣ селяне такожь не сѣютъ, бо боятся шкоды отъ хробаковъ. Хочь зъ досвѣду звѣстно, що засѣвы раннй лучшій отъ познѣйшихъ, а всежь пора найлѣпша засѣвовъ отъ половины до конца вересня доперва надходитъ и засѣвы въ томъ часѣ довершений треба уважати яко ранній.

Цѣна роботника зменшилась, лишь въ гденякихъ сторонахъ тяжше его достати.

Тельеграма „Дѣла“

Долина, дня 18. вересня. Мимо улиного дощу зобралась многочисленна людность въ святочныхъ строяхъ съ хоругвами и священиками на повитанье Цѣсаря. Передъ полуднемъ середъ громкихъ окликовъ „Слава“ и „Многія лѣта“ переѣхавъ цѣсарскій поѣздъ.

Оповѣстка.

Выдѣлъ бурсы и братства им. св. о. Николая въ Золочевѣ подае до загальнои вѣдомости, що съ днемъ 1-го лат. жовтня с. р. отворае бурсу для убогои учащоеся молодежи.

Колькохъ буде принятыхъ за доплатою а двохъ безплатно. Терминъ до подання означаеся до 26-го с. м. Прошеня треба зложити въ канцеляріи уряду приходского. Близшій условія приняти були вже въ часописяхъ обвѣщений.

Отъ выдѣлу бурсы и братства имени св. о. Николая въ Золочевѣ.

Курсъ збожя зъ дня 17. вересня 1880.

Цѣна за 100 кильограмовъ.	отъ зр.	отъ кр.	до зр.	до кр.
Пшениця	9	75	10	—
„ бѣла	9	75	10	—
„ жовта	9	40	9	60
„ осѣнка	—	—	—	—
Жито	8	40	8	80
Ячмѣнь	6	60	6	75
„ паст.	5	80	6	20
Овесъ	6	75	6	50
Горохъ до варки	8	—	9	—
„ паст.	6	50	6	80
Выка	5	20	5	40
Кокорудза стара	7	—	7	25
„ нова	6	—	6	25
Рѣпакъ зимовый	11	50	12	—
„ лѣтный	11	—	11	25
Ляника	—	—	—	—
Насѣнье липне	—	—	—	—
Конюшина	35	—	40	—
Кминъ	—	—	—	—
Анижъ	—	—	—	—
„ плоскій	—	—	—	—

Курсъ львовскій зъ дня 16. л. вересня 1880

	платять жадають австр. валютою р.	кр.	р.	кр.
1. Акціи за штуку.				
Желѣзн. Кар. Люд. по 200 р.	280	50	283	50
„ львов.-черн.-яс. по 200 р.	166	50	169	50
Банку гип. галиц. по 200 р.	296	—	300	—
2. Листы заст. за 100 р.				
Общ. кредит. галиц. по 5% ав.	97	60	98	60
„ „ „ по 4% ав.	91	50	92	50
„ „ „ по 5% ав. період.	97	60	98	60
Банку гип. галиц. 6% ав.	101	80	102	80
Листы дов. гал. рустк. банку п. 6%	102	—	103	50
3. Листы довжній за 100 р.				
Общ. роль. кред. Завед. для Гал. и Буков. 6% лосов. въ 15 лѣтъ	92	—	94	—
4. Облиги за 100 р.				
Индемнизаціи галиц. 5% м. к.	97	25	98	25
Облиги комунальні Гал. банку рустик. 6%	99	—	100	—
Пожички кр. зъ р. 1873 по 6%	100	—	102	—
5. Лосы мѣста Кракова	19	25	21	—
„ „ Станиславова	24	50	26	50
6. Монеты.				
Дукатъ голендерскій	5	55	5	65
„ цѣсарскій	5	59	5	69
Наполеондоръ	9	36	9	47
Півимперіялъ	9	63	9	75
Рубель россійскій срѣбный	1	56	1	68
„ „ паперовый	1	$21^{1}/_{2}$	1	$24^{1}/_{2}$
100 марокъ нѣмецкихъ	57	90	58	60
Серебро	99	50	100	50

(Надослане.)

До Всч. Передплатниковъ „Денницѣ“.

Вернувши зъ Италіи, где бавивъ я зъ часъ вакаційный, принимаюсь за дальше выдаванье „Денницѣ“. Числомъ 12. починаеся друге півроччье нашои газеты. Тіи зъ Всч. Отбирателѣвъ, котрй еще не зложили предплаты на друге півроччье, зволятъ изложность, 1 зар. 60 кр. подъ поданою горѣ адресою въ часъ переслати, щобы присылка газеты могла отбуватись правильно и безперепинно. Всѣ числа належачіся по програмѣ выйдутъ и розошлются Всч. Передплатникамъ. На чч. положимъ дату по речинцамъ, хоть и зъ причинъ згаданыхъ кілька чиселъ выпускати-мемъ познѣйше. Будемъ ся старати слѣдующій три новій числа выслати разомъ, а потомъ правильно выдавати дальшій числа. Половина чистого доходу признается въ користь бурсъ або стипендій для рускои молодѣжи. Поручаючися Всч. Публицѣ надѣемося, що зволитъ и дальше поддержовати наше дѣло для розвиваня матерного языка.

И. Верхратскій.

Выдае: **Михаилъ Коссакъ**. — За редакцію отвѣчае: **Маркилъ Желеховскій**.

Зъ друкарнѣ Товариства им. Шевченка, подъ зар. К. Беднарского.